

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou v právní věci

žalobce **A. T.,** narozeného X,
státní příslušnost: X,
t. č. zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis
u Blatna

proti
žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 2. 2025, čj.: KRPA-64204-9/ČJ-2025-000022-ZZC,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce je cizinec a dne 24. 2. 2025 byl zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na základě rozhodnutí žalované označeném v záhlaví tohoto rozsudku, za účelem správního vyhoštění, neboť

z území ČR nevycestoval v době stanovené v dříve vydaném rozhodnutí o správním vyhoštění. Doba zajištění byla podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 90 dnů ode dne omezení svobody.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě obecně namítl, že napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých právech porušením několika ustanovení správního řádu, které v žalobě vyjmenoval, a též porušením čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Hlavní žalobní námitkou je pak tvrzení žalobce, že v jeho případě nebyla dostatečně posouzena možnost využití alternativ k jeho zajištění, konkrétně podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tj. dle názoru žalobce naprosto možná aplikace uložení povinnosti žalobci oznámit policii adresu místa svého pobytu a další povinnosti s tím spojené. Žalobce tvrdí, že v rámci proporcionality musí převážet právo na jeho rodinný a soukromý život, který v ČR realizuje se svou přítelkyní a jejich společným nezletilým synem (rok narození 2022). Syn je dle žalobce na něj fixován a v synově nejlepším zájmu je, aby měl svého otce minimálně po dobu řízení doma. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) čj. 5 Azs 20/2016-38, žalobce dodal, že zejména rodinné a osobní poměry žalobce nebyly v řízení dostatečně zváženy.
3. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalované

4. Žalovaná k žalobě ve svém vyjádření ze dne 13. 3. 2025 uvedla, že své rozhodnutí vydala z důvodu kumulativně splněných podmínek podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, žalobce nevycestoval z území ČR v době stanovené mu rozhodnutím o správním vyhoštění a následně mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 19. 3. 2024. Stanovená lhůta k vycestování 30 dnů mu počala běžet od 17. 12. 2024, tedy následujícího dne poté, co byl propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody z věznice Vinařice, a uplynula dne 15. 1. 2025. Z toho vyplývá, že od 16. 1. 2025 do dne svého zadržení při kontrole policejní hlídkou se nacházel v ČR neoprávněně a mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.
5. K výčtu jednotlivých ustanovení správního řádu, které dle tvrzení žalobce žalovaná porušila, žalovaná uvedla, že takto formulované námitky nelze považovat za konkrétní žalobní body. S námitkou nedostatečného zvážení použití mírnějších opatření než zajištění, žalovaná uvedla, že výstižně na str. 5-7 napadeného rozhodnutí shrnula a dostatečně listinně doložila, proč nebylo možné k alternativám přistoupit, neboť z pobytové historie a z jednání žalobce vyplývalo, že mírnější opatření by byla zjevně nedostatečná. Žalovaná též zjistila, že neexistují žádné dlouhodobé překážky, které by znemožňovaly žalobce vyhostit. Realizace vyhoštění žalobce na území jeho domovského státu je po vyřízení potřebné administrativy, tj. zajištění náhradního cestovního dokladu, možná. Volba mírnějších opatření oproti zajištění je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se nebude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Svým protiprávním jednáním na území ČR žalobce demonstroval neúctu a nevoli vycestovat z území ČR, kdy si sám svým přístupem zapříčinil stav nedůvěryhodnosti a ohrožuje tak cíl správního vyhoštění, a to ukončení jeho nežádoucího neoprávněného pobytu na území. Pokud jde o námitku rodinného života, ta byla v napadeném rozhodnutí, zejména při stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit

vstup na území ČR, zohledněna a tyto úvahy byly rozepsány na str. 3-4 napadeného rozhodnutí, na které žalovaná odkázala.

6. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

7. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále „s. ř. s.“). O žalobě soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez nařízení ústního jednání. Žalobce ani žalovaná nařízení jednání nepožadovali a soud neshledal provedení ústního jednání za nezbytné.
8. Soud na základě přezkoumání napadeného rozhodnutí a uplatněných žalobních námitek v konfrontaci s obsahem správního spisu dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
9. Soud při posuzování věci vyšel z následující právní úpravy.
10. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců [p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie, Islandskou republikou, Lichtenštejským knížectvím, Norským královstvím nebo Švýcarskou konfederací zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.
11. Podle § 124 odst. 3 věty první a druhé téhož zákona [p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi.
12. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců [z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je
- a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení bytové kontroly,
- b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),
- c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo
- d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení bytové kontroly.
13. Za rozhodné pro své rozhodnutí považoval soud tyto skutečnosti, které zjistil z předloženého správního spisu. Žalobce byl dne 23. 2. 2025 kontrolován hlídkou Policie

ČR v ulici Grafická v Praze. Nejdříve hlídce uvedl totožnost na jméno D. L., protože však takto uvedené údaje neprocházely evidencemi Policie ČR a žalobce nepředložil ani žádný doklad opravňující ho legálně pobývat na území, policejní hlídka vyzvala žalobce s příslušným poučením o jeho povinnostech, aby znovu prokázal svou totožnost. Žalobce poté nadiktoval již správné osobní údaje o své osobě, avšak ani poté nepředložil žádný osobní doklad, který by jeho totožnost prokazoval, ani povolení k pobytu. Protože vznikly pochybnosti o oprávněnosti pobytu žalobce na území ČR, byl žalobce zajištěn a předveden k dalším nezbytným úkonům.

14. Dále ze správního spisu vyplynulo, že žalobci bylo uloženo dne **19. 3. 2024** správní vyhoštění rozhodnutím čj. KRPA-140893-36/ČJ-2022-000022-VP, Krajským ředitelstvím Policie hl. m. Prahy, odborem cizinecké police, oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort na dobu 2 let poté, co žalobce nevycestoval z území ve lhůtě 30 dnů od pravomocného ukončení řízení ve věci jeho třetí žádosti o mezinárodní ochranu (rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 10. 2021, čj. 19 Az 31/2021-37, v právní moci dne 3. 2. 2022), tj. do 5. 3. 2022. Uvedené rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci dne 16. 4. 2024. Žalobce převzal toto rozhodnutí ve věznici Vinařice, kde vykonával trest odnětí svobody od 3. 8. 2023 do 16. 12. 2024. Doba k vycestování byla stanovena podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, avšak pro případ, kdy by tato lhůta měla začít běžet v době uvěznění žalobce, bylo stanoveno, že počne běžet až ode dne propuštění žalobce na svobodu. Žalobce byl propuštěn z výkonu trestu dne 16. 12. 2024. Lhůta k vycestování na základě rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 19. 3. 2024 tak počala plynout od 17. 12. 2024 a uplynula dnem 15. 1. 2025. Žalobce v této lhůtě, ani poté až do svého zadržení při pobytové kontrole dne 23. 2. 2025, z území ČR opět nevycestoval.
15. Z pobytové historie žalobce též vyplynulo, že mu bylo opakovaně uloženo správní vyhoštění [(i) dne 31. 10. 2018 na dobu 5 let, vykonatelnost od 6. 3. 2022, tj. poté, co uplynula lhůta k vycestování po zamítnutí třetí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu soudem; (ii) dne 19. 3. 2024 - po komplikovaném procesním průběhu zahájeném dne 29. 4. 2022 zahrnujícím i trestní fázi řízení – na dobu 2 let, vykonatelné od 16. 1. 2025], za tímto účelem byl též několikrát zajištěn (i) 17. 6. 2019, (ii) 5. 11. 2020, (iii) 17. 7. 2021, (iv) a nyní dne 24. 2. 2025), a také opakovaně neúspěšně žádal dne (i) 19. 6. 2019, (ii) 8. 11. 2020, (iii) 22. 7. 2021, (iv) a naposled dne 2. 3. 2025, o mezinárodní ochranu podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Případné podané opravní prostředky nebyly úspěšné. Žádné z jeho žádostí o mezinárodní ochranu nebylo vyhověno. Žalobce byl dokonce opakovaně soudy ČR trestán, i opakovaně vykonával trest odnětí svobody, jak vyplývá z lustrace v Centrální evidenci vězněných osob (CEVO), založené ve správním spisu - (i) 28. 3. 2013 – 22. 5. 2013, (ii) 27. 7. 2013 – 20. 11. 2014, (iii) 25. 10. 2016 – 25. 4. 2017, (iv) 21. 8. 2017 – 17. 2. 2019, (v) 3. 8. 2023 – 16. 12. 2024. Ke dni tohoto rozsudku měl ve svém trestním rejstříku celkem 11 záznamů, počínaje rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 5. 12. 2006, sp. zn. 4 T 208/2006 a konče rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 19. 9. 2023, sp. zn. 43 T 74/2021, které vedlo k jeho zatím poslednímu uložení trestu odnětí svobody v délce 10 měsíců. Převážně byl žalobce souzen za majetkovou trestnou činnost (krádeže, loupež), ale také za činnost podřaditelnou pod tzv. „drogovou kriminalitu“. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí v souvislosti s trestní minulostí žalobce opírala o výpisy z úředních evidencí a dále též o rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 19. 3. 2024, na které odkazuje v různých částech napadeného rozhodnutí. V odkazovaném rozhodnutí je velmi podrobně popsán průběh trestních řízení, deliktů, kterých se žalobce dopustil i sankcí, které mu byly a kdy za ně uloženy, a žalobce tyto skutečnosti nikdy nepopíral a nečiní tak ani v žalobě.

Vzhledem k tomu soud proto nepovažoval za nezbytné znovu dopodrobna ve svém rozsudku uvádět celý seznam trestních deliktů žalobce, skutečností, které obě strany sporu dobře znají a nijak nerozporují. Postačí tak odkázat na rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 19. 3. 2024, čj. KRPA-140893-36/ČJ-2022-000022-VP, strany 6 a 7, které je součástí předloženého správního spisu.

16. Z provedeného podání vysvětlení žalobce dne 24. 2. 2025, čj. KRPA-64204-8/ČJ-2025-000022-ZZC vyplynulo, že žalobce si byl vědom svého neoprávněného pobytu v ČR. Z území ČR nevycestoval, protože do 16. 12. 2024 byl ve vězení, dále kvůli rodině, a navíc nemá cestovní doklad. Potřeboval by víc času na vycestování. Kdyby měl pas, tak by to nějak vymyslel a udělal s rodinou, ale bez pasu nemůže nikam. Do vlasti se vracet nechce kvůli problémům z minulosti, které blíže nespecifikoval. Dalšími důvody, které mu znemožňují vycestovat do vlasti jsou jeho rodina a chybějící pas. K opakovanému dotazu pak nově dodal, že návrat do vlasti by pro něj znamenal, že tam bude mít problémy díky své minulosti a musel by do války.
17. Žalobce dále uvedl, že je svobodný a má v ČR přítelkyni – občanku ČR, a společného nezletilého syna. Bydlí na adrese v Praze ve společné domácnosti se svou matkou, přítelkyní, a nezletilým synem, není však uveden v nájemní smlouvě. K vazbám na ČR uvedl, že zde má matku, starší sestru a mladšího bratra. Otec žije v R., ale žalobce s ním nemá kontakt, žalobce tam naposled byl v roce 2014. Finanční prostředky nemá, nedávno se vrátil z vězení, přivydělává si jen brigádně, peníze má z minulosti a získává je, kde se dá. Zdravotní pojištění v ČR nemá, je zdravý, žádné léky neužívá, občas bere drogy. Žádný majetek v ČR nevlastní, nemá zde pracovní povolení. Peníze na vycestování by asi sehnal, ale nechce odjet, má tady rodinu. Pro legalizaci svého pobytu neučinil žádné kroky, chtěl tady prostě zůstat, svou situaci ale chápe. V ČR opakovaně páchal trestnou činnost, ale teď se snaží být lepším člověkem i kvůli synovi a rodině. Po posledním propuštění si chtěl zařídit pas a zůstat tady, nevěděl, že se musí někde hlásit, ale pro ten případ si myslel, že bude potřebovat něco doložit, proto začal tím pasem, zatím ho nemá.
18. Žalovaná poté vydala dne 24. 2. 2025 napadené rozhodnutí, kterým rozhodla o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců na dobu 90 dnů, neboť žalobce nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování.
19. Žalobce nyní žalobou toto rozhodnutí zpochybňuje tvrzeními, že žalovaná nedbala jeho práva na soukromý a rodinný život, neboť žalobce žije ve společné domácnosti s občany ČR – s přítelkyní a jejich společným synem (rok narození 2022), který je na žalobce údajně navázán. To měly být dle názoru žalobce důvody pro uložení mírnějších opatření nežli rovnou zajištění žalobce.
20. Soud se však s těmito námitkami nemohl ztotožnit. K námitce nevyužití mírnějších opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců soud předně uvádí, že zákon o pobytu cizinců v § 123b transponuje čl. 15 směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“), podle kterého nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit státního příslušníka třetí země, o jehož navracení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění. Jednou z podmínek pro zajištění cizince za účelem správního vyhoštění, je

skutečnost, že v daném případě nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Správní orgán při rozhodování o uložení zvláštního opatření přezkoumává, zda by jeho uložení nebyl ohrožen výkon správního vyhoštění. Přihlíží k dopadům do rodinného a soukromého života cizince.

21. Z výše citovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců a návratové směrnice je však zřejmé, že důvodem, který ospravedlňuje zajištění stěžovatele (jakožto krajní prostředek), je obava, že by se výkonu rozhodnutí o vyhoštění vyhýbal. Zvláštní opatření je možno považovat za účinná, pokud jimi lze dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky - bez fyzického zajištění žadatele. V této souvislosti lze přiměřeně odkázat také na závěry rozšířeného senátu NSS vyslovené v usnesení čj. 5 Azs 20/2016-38, na který odkazovaly obě strany sporu, a podle kterého „[m]ožnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění“ (body [32] a [36]). Správní orgán však musí při rozhodování o zajištění vždy individuálně posoudit veškeré skutkové okolnosti případu, tj. osobní, majetkové i rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, a na jejich základě odůvodnit vyloučení aplikace mírnějších donucovacích prostředků, tj. zvláštních opatření (srovnej rozsudek NSS ze dne 15. 7. 2011, čj. 7 As 76/2011-50, či ze dne 16. 11. 2011, čj. 5 As 59/2011-64).
22. Žalovaná nepřistoupila k uložení mírnějších opatření za účelem vycestování, neboť neshledala, že by žalobce zmíněná opatření skutečně plnil, a tedy že by bylo jejich uložení účinné. Dle žalované je z jednání žalobce patrná snaha vyhnout se vycestování z území ČR. Žalobce si byl vědom rozhodnutí o správním vyhoštění i rozhodnutí, kterým mu opakovaně nebyla udělena mezinárodní ochrana. V daném případě žalobce již nerespektoval uložena správní vyhoštění a v rozporu se svou povinností vycestovat, setrval na území ČR. Nerespektoval ani povinnost stanovenou v § 54 odst. 2 zákona o azylu, a to vycestovat ve lhůtě 30 dnů ode dne pravomocného ukončení řízení o mezinárodní ochraně. Žalobce kromě toho v minulosti, konkrétně od roku 2006 do současnosti, opakovaně (celkem jedenáctkrát) páchal trestnou činnost, což svědčí o nerespektování a neúctě k právnímu řádu ČR z jeho strany. Soud se proto ztotožňuje se závěry žalované, že v jeho případě je zcela zřejmé, a to již na základě zkušeností z minulosti, že nehodlá z území vycestovat, přestože mu bylo již opakovaně jak trestními soudy, tak správními orgány signalizováno, že je v důsledku jeho vlastního zavinění jeho přítomnost v ČR nežádoucí, a bylo mu za tím účelem opakovaně ukládáno vyhoštění.
23. Pohledem do pobytové historie žalobce je zcela zřejmé, že doposud nikdy nerespektoval právní předpisy týkající se pobytu cizinců na území ČR, naopak je zcela úmyslně ignoroval, svému opakovaně nařízenému vycestování se záměrně vyhýbal a nečinil nic pro to, aby svůj pobyt v ČR legalizoval, a to ani poté, co zde založil rodinu a dopouštěl se též úmyslné trestné činnosti, za kterou byl pravomocně odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody a ohrožoval a porušoval tak hodnoty chráněné trestněprávními předpisy ČR. Byl to právě a jen žalobce, který se svým dosavadním jednáním sám diskvalifikoval z možnosti uložení mírnějších opatření, neboť za dané situace je ve svých tvrzeních o „naprosto možné alternativě k zajištění“ již nevěrohodný.
24. Žalobce k žalobě doložil doklad o zajištění ubytování ze dne 5. 3. 2025, v němž jeho sestra poskytuje žalobci ubytování v ČR na neomezenou dobu jakožto nájemce bytu specifikovaného adresou v Praze. Tvrzení, že by po uložení opatření podle § 123b odst. 1

písm. a) zákona o pobytu cizinců dodržoval *povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly*, na takto uvedené adrese je však málo uvěřitelné, neboť žalobce, ale ani jeho přítelkyně a syn, k jím uvedenému místu pobytu nemají žádný právní vztah. Nájemní smlouva, kterou žalobce přiložil k žalobě, je uzavřena pouze se sestrou žalobce jako nájemcem. Nic je tedy k tomuto místu neváže a není tak vyloučeno, že by se z místa ze dne na den odstěhoval, pokud by již nechtěl být dohledatelný pro správní orgány ČR. Nelze ani opomenout, že se snažil před Policií ČR při pobytových kontrolách svou pravou identitu zastírat uváděním nepravdivých údajů (k tomu viz bod 13. výše), čili byl připraven pro případ kontroly (cizineckou) policií svou pravou totožnost skrývat. Nelze též přehlédnout, že toto opatření má sloužit k tomu, aby nakonec bylo dosaženo vyhoštění žalobce z území, což je však v rozporu s vůlí žalobce, kterou opakovaně uvedl v podání vysvětlení dne 24. 2. 2025; žalobce nechce vycestovat, ale chce v ČR zůstat. Z obdobných důvodů žalovaná správně nepřistoupila ani k uložení mírnějších opatření dle § 123b odst. 1 písm. c) a d) stejného zákona.

25. Finanční záruka ve smyslu 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců rovněž nebyla v řízení před správním orgánem nabídnuta, natož složena. Žalobce v rámci svého výslechu navíc opakovaně uváděl, že je momentálně bez finančních prostředků, neboť se nedávno vrátil z výkonu trestu odnětí svobody, pouze příležitostně si přivydělává na brigádách a shání peníze, kde se dá. Žalovaná tak měla dostatek indicií vyplývajících z vlastních tvrzení žalobce, že žalobce nedisponuje hotovostí, která by mohla sloužit jako záruka k tomu, že až budou vyřízeny všechny potřebné náležitosti, žalobce vycestuje z území. Proto zcela správně dospěla k závěru, že ani toto zvláštní opatření nelze v případě žalobce uložit místo jeho zajištění a soud se s tímto závěrem zcela ztotožňuje.
26. Jak již bylo uvedeno, žalobce doposud činil všechno proto, aby z území i přes vydané zákazy pobytu nevycestoval. Ve spojení s důvodem, pro který byl zajištěn, tj. neboť *nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění*, a s ohledem na závěry výše citované judikatury tak nelze dospět k jinému závěru, než ke kterému dospěla žalovaná, a sice že v případě žalobce nebyly dány podmínky pro uložení mírnějších opatření.
27. Co se týče námitky týkající se nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, ani tu neshledal soud jako důvodnou. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaná nepopřela sdílení domácnosti žalobce s jeho přítelkyní, občankou ČR, a jejich společným nezletilým synem, o této skutečnosti nemá pochybnosti ani soud. Žalovaná však s ohledem na dosavadní jednání žalobce neshledala nepřiměřenost zásahu do jeho soukromého a rodinného života.
28. Soud v první řadě upozorňuje, že otázkou zásahu do soukromého a rodinného života se správní orgán náležitě zabýval v rámci rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce na straně 9-13. Je nepochybné, že i přes velmi pestrou a dlouhou trestní minulost žalobce zohlednil i rodinný a soukromý život žalobce při stanovení délky doby, po kterou nesmí žalobce pobývat na území tak, že ji stanovil na spodní hranici výměry, tj. 2 roky, kdy podle § 119 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 119 odst. 3 zákona o pobytu cizinců lze tuto dobu stanovit *až na 10 let*. Žalobce dle informací vyplývajících ze správního spisu přitom rozhodnutí o správním vyhoštění nezpochyboval a nebránil se proti němu odvoláním. Přestože bylo shledáno, že žalobce má na území ČR rodinné příslušníky a rodinný život zde realizuje, veřejný zájem na jeho správním vyhoštění s ohledem na rozsáhlé páchání trestné činnosti převážil.

29. Stejně závěry lze učinit i v případě zajištění žalobce. Žalovaná k rodinným vazbám žalobce na straně 3 a 4 napadeného rozhodnutí uvedla, že pokud chtěl žalobce s rodinou společně žít na území ČR, měl si tuto skutečnost uvědomit již v době, kdy páchal trestnou činnost. Založení rodiny cizincem v ČR mu ještě automaticky nezaručuje, že jeho vyhoštění v budoucnu nebude možné. Žalovaná upozornila na pobytovou a trestnou historii žalobce. Přestože nezpochybnila citovou vazbu žalobce a péči žalobce o přítelkyni a syna, dodala, že žalobce byl v podmínce, a právě po narození syna se měl snažit, aby podmínku neporušil, a mohl tak o svou rodinu pečovat. Žalobce byl též ve výkonu trestu odnětí svobody, kdy byl od syna a přítelkyně odloučen a přítelkyně se o syna musela starat sama, což také svědčí o smýšlení žalobce o jeho rodině a jejím zaopatření. S rodinou může žalobce po dobu své nepřítomnosti komunikovat pomocí nových telekomunikačních zařízení přes internet. V daném případě převážil veřejný zájem na zajištění žalobce za účelem realizace jeho vyhoštění nad jeho rodinným životem. Soud se s takto uvedenými závěry rovněž ztotožnil a odkazuje na ně.
30. K tomu je nutno doplnit, že samotné zajištění je vždy zásahem do soukromého a často i do rodinného života žalobce. Podstatné však je, aby nebyl nepřiměřený. Soud nemá pochybnosti o tom, že matka jeho syna je jeho přítelkyně (což žalobce prokazoval jejím čestným prohlášením ze dne 4. 3. 2025), ani že je otcem jejich společného syna (což žalobce dokládal kopií synova rodného listu ze dne 24. 1. 2022, kde je žalobce zapsán jako otec, a též kopií první stránky Zápisu o určení otcovství k narozenému dítěti souhlasným prohlášením rodičů dne 24. 1. 2022 před Úřadem městské části Praha 4, čj. MA/013/2022). V daném případě však žalobce téměř polovinu života svého syna s ním nežil, nevychoval jej, nepřispíval na jeho péči, ani na prvního syna žalobcovi přítelkyně, to vše proto, že byl ve vězení pro svou kriminální činnost, anebo s ním byl z moci úřední řešen problém jeho nelegálního pobytu na území ČR. Ani v současné době není schopen jej finančně zajistit, neboť sám žádné legální příjmy nemá a nemůže mít. V souladu s judikaturou NSS (viz bod 21. výše) je nutno vycházet především z toho, že žalobce svůj rodinný život založil již v době, kdy si byl zcela jednoznačně vědom, že v důsledku svého vlastního protiprávního jednání již není jeho pobyt na území ČR žádoucí a že přijde doba, kdy bude muset území ČR opustit. Žalobcova předchozí pobytová historie proto neodůvodňuje, aby bylo upřednostněno jeho právo na rodinný život, neboť žalobce se dopouštěl velmi závažných protiprávních jednání, které nelze ignorovat, a z jeho dosavadního chování je evidentní, že není ochoten svůj přístup k právnímu řádu ČR jakkoliv měnit.
31. Žalobce se v žalobě obecně dovolával silné vazby se synem, fixace syna na žalobce a nutnosti přítomnosti žalobce pro synův životní vývoj, toto jeho tvrzení však nijak nepodložil ani blíže nerozvinul, tj. neuvedl konkrétní projevy takové kvality vztahu žalobce s jeho synem, pro které by žalobcovo zajištění na 90 dnů bylo nepřiměřené, a nic takového nepotvrdila ani matka – přítelkyně žalobce. Z časových údajů doložených ve správním spisu přitom vyplývá, že o žalobcova syna pečovala pouze jeho přítelkyně, přičemž téměř polovinu jeho života nebyl žalobce v jeho životě přítomen z důvodu výkonu trestu. Žalobce přitom v žalobě netvrdil, že by jeho přítelkyně byla v péči o syna v době jeho zajištění zcela bez pomoci. V tomto ohledu tedy soud nepřisvědčil námitce žalobce o nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí o zajištění do žalobcova rodinného a soukromého života.
32. K tomu soud dále upozorňuje na § 122 zákona o pobytu cizinců, který upravuje podmínky odstranění tvrdosti správního vyhoštění tak, že *[v] době, po kterou nelze podle rozhodnutí o správním vyhoštění cizinci umožnit vstup na území, policie cizinci udělí vízum nebo povolí*

vstup na území, jestliže důsledkem neudělení víza nebo nepovolení vstupu by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Žalobce tak má možnost i ve své situaci určitým způsobem svůj rodinný život realizovat, pokud o to bude mít skutečný zájem.

33. Soud se jinými překážkami vycestování žalobce již nezabýval, neboť žalobce v tomto smyslu v žalobě nic nenamítal, ani nezpochybnil samotné rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 19. 3. 2024, či jeho proveditelnost. Pokud žalobce v podání vysvětlení ze dne 24. 2. 2025 zcela obecně zmínil, že v případě návratu by musel do války, toto posouzení učinil správní orgán v rámci řízení o správním vyhoštění na podkladu závazného stanoviska k možnosti vycestování, které však není součástí správního spisu týkajícího se žalobcova zajištění, a toto žalobce v žalobě ani nikdy předtím rovněž nenamítal.
34. Soud pak obecně dodává, že správní orgán je povinen stanovit délku zajištění v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Podle § 125 odst. 1 první věty zákona o pobytu cizinců doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. Těmto podmínkám napadené rozhodnutí zcela jednoznačně vyhovělo, neboť doba zajištění byla stanovena v zákonném rozsahu a žalovaná konkrétní dobu zajištění v délce 90 dnů přesvědčivě a podrobně zdůvodnila.
35. Obecné odkazy na porušení citovaných ustanovení § 2 odst. 2, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52, § 68 odst. 3 správního řádu žalobce nijak konkrétně neodůvodnil, a proto se tímto tvrzením nemohl soud podrobněji zabývat. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58). Pokud jde o obecný odkaz na čl. 8 Úmluvy – právo na soukromý a rodinný život, který žalobce naopak v žalobě konkretizoval, soud odkazuje na své závěry výše.
36. Dle soudu tedy žalovaná zjistila skutkový stav věci dostatečně, aby mohla rozhodnout o zajištění žalobce za účelem jeho vyhoštění. Rozhodnutí o zajištění je prvním úkonem v řízení a musí k němu dojít v krátké lhůtě do 48 hodin od omezení cizince na svobodě, nelze proto po správním orgánu očekávat rozsáhlé dokazování. Žalovaná se přitom dostatečně zabývala konkrétními okolnostmi případu žalobce, včetně dopadů rozhodnutí o zajištění do jeho soukromého a rodinného života, aby si učinila závěr o zákonnosti jeho zajištění, a tento svůj závěr přezkoumatelným způsobem též odůvodnila.

V. Závěr a náklady řízení

37. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
38. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovaná naopak ve věci úspěch měla,

avšak žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti ji nevznikly a žádné náklady řízení ani neuplatňovala, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 25. března 2025

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně